

der kunde dog være Tale om en anden Begyndelsestermin, nemlig det Djeblit, da vedkommende skadelidende er bleven bekendt med Forfeelsen. — Over for Vædringsforslaget under Nr. 68 har jeg den Betænkelighed, at det ikke, som den ærede Ordfører mente, alene gaar ud paa, at den forurettede, den jagtberechtigede kan fordre udleveret Gevær, Hund og Jagtrevvisitter, nej, der staar, at han tillige kan fratage vedkommende disse Ting. Altsaa, man giver ligefrem den forurettede Anvisning paa med Vold at fratage Overtræderen Geværet. Man maa huske paa, at der staar her to private lige over for hinanden, og saa giver man den ene private Lov til at udøve Vold mod den anden, naar han nemlig ikke vil slippe sit Gevær, og naar to Folk komme til at staa om et ladt Gevær, kan der let ske større Ulykker. Derfor at give Anvisning i Loven paa, at A skal have Lov til med Vold at tage Geværet fra B, det synes jeg ikke er heldigt. Vil man endelig etablere det Princip, at han har Ret til at forlange Geværet osv., følger deraf jo ikke, at han ogsaa har Ret til med Magt at sætte sig i Besiddelse af det; thi det er jo et Princip i vor Lovgivning, at Selvtægt er udelikket.

Jeg har desværre været forhindret fra at være til Stede ved Diskussionen om de foregaaende Afsnit. Der var en Del Bemærkninger, jeg kunde ønske at gøre, men jeg tør ikke opholde det høje Tings Tid dermed; maaske det maatte være mig tilladt underhaanden at henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed derpaa.

Formanden: Det er aabenbart den rigtige Fremgangsmaade.

Indenrigsministeren (Jørgensen): Det første Vædringsforslag under Nr. 50 gaar jo ud paa, at Kapitel III, der handler om Sagtegn, skal udstemmes af Sagtloven. Ærede Medlemmer ville jo erindre, at den Motivering, der fra Regeringens Side gives for Indførelsen af Sagtegn, findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, og jeg finder det ikke rigtigt for Djebliffet at komme nærmere ind paa denne Materie. Jeg tror og gaa, at det er overflødig; jeg har ved 1ste Behandling haft Lejlighed baade i Mar og i Sjor at nævne det, og jeg fastholder, at det

vil være en ganske nyttig Foranstaltning. Kun skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at Hovedsynspunktet fra Regeringens Side har været at lægge Stat paa Sagten, og det staar jo tydelig nok udtalt i Motiverne til Lovforslaget. Man kan jo sige, som en æret Taler i Dag: saa skal man lægge langt højere Stat paa Sagten. Det kan meget godt være, at det kan blive følgerigtigt, naar man først er kommen ind paa at bestatte Sagten. Jeg tror dog, at det nu vil være meget nyttigt at lægge Stat paa Sagten i Form af Løsning af Sagtegn. Naar den ærede 2den Landstingsmand for 11te Kreds (Th. Nielsen) har udtalt sig meget ivrig mod disse Sagtegn, forekommer det mig, at hans Argumentation ikke har været saa særdeles overbevisende, og det ærede Medlem er jo ogsaa noget tilbøjelig til at sige, at Nytte kunde det dog alligevel gøre. Det ærede Medlem er bange for de mange Undtagelser fra Reglen. Det er jeg ikke; man maa erindre, at de Personer, som det ærede Medlem er bange for, at man skal komme til at forurette, i Reglen ville være kendte paa vedkommende Steder, og de fremmede, som der vilde være Tale om at forurette, skulle i Almindelighed have Sagtegn. Men hele Materien trænger maaske nok til en noget nærmere Bearbejdelse, og jeg skal i Djebliffet ikke udtale mig yderligere om dette Spørgsmaal; jeg ønsker nemlig først at se, om man i det hele kan enes om Materien: Sagtegn eller ikke, saa at Sagtegnene til hvende og sidst maa falde bort. Hvis man kan enes fra de forskellige Sider om at beholde Sagtegnene — og det kommer jo ogsaa noget an paa det andet Tings Stilling — anjer jeg det ikke for umuligt at finde saadanne Modifikationer, som maaske ville tiltale det ærede Medlem for 11te Kreds mere end dem, der for Djebliffet foreligger her fra Udvalgets Side. Jeg skal altsaa ikke opholde mig særlig ved de Vædringsforslag, som man ønsker stillede til Kapitlet om Sagtegn; men jeg maa dog gøre en Bemærkning om et af dem, fordi jeg tror, at der mangler noget. Det er til Vædringsforslaget Nr. 55 og for Resten ogsaa til Nr. 56. Jeg er for saa vidt enig med det ærede Medlem for 11te Kreds i, at det ikke er ganske heldigt at foreslaa, at Sagtegn skulle løses hos Amt-